

([Руска народна линија](#) , 12.12.2011)

Избори за Државну думу су заиста прошли уз велика кршења правила. Главно међу њима је наравно коришћење ресурса државне управе. Готово отворено, не кријући се, руководиоци су окупљали потчињене и инсистирали да на њиховом бирачком месту гласање прође са резултатом потребним вишем руководству. А шта су радили потчињени? Старајући се и савесно испуњавали су наредбе одозго. То се посебно примећује у нашим мањим градићима, где свако сваког познаје. Нема где да се сакријеш.

Ако се на такве изборе погледа очима западног демократског посматрача, то нису избори, већ фарса, нешто незамисливо, непојмљиво и необјашњиво за њих, као иначе и све у Русији. Све, осим њихове демократије!

Њихово чуђење се као многоструки ехо поновило на Болотниј тргу...

Али дајте да погледамо на такве изборе с једне друге, можда донекле необичне, стране.

Какав је западни либерални поглед на свет? Мој дом је моја тврђава. Моја кућа – увек засебна. Човек је човеку вук, а реч руководиоца за мене није закон. Ти плаћаш за себе, а ја за себе, не сме бити никаквог ортаклука! Ти стојиш у реду иза мене – одмакни се три метра од мене: да случајно не откријеш тајну мојих штедних улога! Ти хоћеш да ми будеш жена – онда узми оловку, печат, адвоката и пиши брачни уговор. И томе слично. Свако може да нађе сијасет примера.

А у Русији то тако не функционише, колико год нам ударили вакцине западне културе толерантног егоизма.

Гажење демократије у Русији може се завршити препородом монархије

Пише: Николај Лобастов

уторак, 13 децембар 2011 20:42

У Русији смо навикли да живимо по принципу: "Ево иде газда – газда ће међу нама и да пресуди." И никакве демократије нема. До данашњег дана, у Русији нико не намерава да организује друштвене комитете за увођење реда у сопственој улици – сви чекају наређења одозго. Ако таквог наређења нема, чекају смену власти. И мада је Некрасов некада исмејавао такав принцип, а за њим су подсмех понављали и совјетски уџбеници, ипак ми и при совјетској власти нисмо живели по западном демократском принципу, већ по принципу по којем је руководилац државе – "отац", "домаћин", а ми сви – његова деца. Није случајно Стаљин меркао царску круну, размишљајући да ли да је опроба. Зато се, као принцип управљања одозго на ниже, принцип поверења вишим властима у потпуности очувао и у совјетска времена као и у времена царског самодржавља.

Сада, након што су 20 година покушавали да нас, као неразумну децу, науче једино "исправном" односу ка властима – не слушати их, већ радити по својим жељама и ћефу – испале да је све било бадава. Избори су то и показали. Јербо неће руски народ од власти да прави циркуску шатру где ће циркузанти типа Жириновског изводити забавни политички шоу, а нама да управљају невидљиви господари лутака тако што ће нам даровати животињско право на јело, пиће и игре. Не, ми желимо да видимо очи нашег "оца", да му верујемо и слушамо га. Другачије ми не умемо. Нека је наш "отац" и далек од савршенства – то не значи одрицање од "очинског" принципа. Дечица су се окупила за столом и бурно расправљају да ли да оставе свог оца или да изаберу другог – нека таква слика за Запад буде норма, а нама је то неприхватљиво.

Надам се да су ме читаоци исправно разумели. Ја ни на који начин не оправдавам Путина, који је много учинио да се руска традиција запусти и запрља, али се радујем томе да из свести народа нису изагнали монархијски принцип централизованог потчињавања вишим властима. Менталитет још није разрушен. Нада остаје. Избори су то јасно показали.

А закључак из овога је прост: мораћемо да се вратимо једином облику владавине прихватљивом за руски народ – монархији! Где не бирају, а назначују. А сви остали се послушно старају да испуњавају вољу виших власти, како су то савесно чинили наши локални чиновници за време избора "Јединствене Русије".

Гажене демократије у Русији може се завршити препородом монархије

Пише: Николај Лобастов
уторак, 13 децембар 2011 20:42

Аутор је православни публицист, уредник листа "Свет Православия" ("Светлост Православља"), аутор више књига на тему књижевности и православне педагогије. Ради као наставник у школи провинцијског града Лискова у Нижегородској области

Превод с руског: **Александар Миладиновић**